

сжщо така, какъ учительтъ здраво го пипна за ржка, блъсна го въ срѣдата на редицата и гнѣвно завика:

— Ха тука, като не знаешъ какво правишъ!

А на другитѣ деца заповѣда:

— Ще гледате все по него и ще вардите да не направи нѣкоя пакостъ, че всички ще отговаряме!

Ходиха следъ това на много мѣста: — градини, музеи, паметници, но нищо не спрѣ вниманието на Це-кунъ. Въ душата му сякашъ бѣ паднала тъмна мъгла; и оная радостъ, изгрѣла като слънце следъ купуването на топката, сега бѣше сякашъ потъмнѣла.

Влѣзоха въ черквата Ал. Невски. Другарчетата му се вглеждаха ту въ електрическитѣ свѣщи, ту въ иконитѣ, ту въ шаркитѣ по стенитѣ, а неговиятъ погледъ като топка подскача по лъскавия подъ.

Ехъ, защо му не е сега топката, па да я удари по тия гладки плочици, море, ще отскочи, та ще иде чакъ у кубетата.

* * *

Бързо и неусѣтно дойде деньтъ за връщане. Децата нарамиха торбичкитѣ си, строиха се и тръгнаха къмъ гарата. Момичетата сж накупили гребенчета, гривнички, обеци, а момчетата — устни музички и други играчки. Всѣки държи поупката си, гледа я, радва ѝ се, само Цекунъ е съ праздни ржце и навжсени вежди.

— Какво има тамъ, какво шушукате?

— Цекунъ вика да си му дадете топката.

— Защо? Душата ли му излиза за топката?

— Той вика, ако му я не дадете, да съберемъ пари и да купимъ друга...

— Значи, рекли сте безъ топка да си не ходите! Добре, ще ви я дамъ, защо ми е на мене, но чакъ на гарата.

Хайде сега, вървете по-скоро!

Лицата на всички момчета въ групичката на Цекунъ свѣтнаха. Колко добъръ имъ се видѣ учительтъ!